Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 209 364 van 17 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. KEULEN**
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 8 juli 2017 wordt de verzoekende partij onderworpen aan een identiteitscontrole. De verzoekende partij geeft een Sloveens rijbewijs en een Sloveense identiteitskaart af aan de politie van Antwerpen. De

politie stelt onmiddellijk vast dat deze documenten "*duidelijk vals*" zijn. De verzoekende partij geeft onmiddellijk de valsheid toe en geeft na confrontatie zijn echte identiteit.

De verzoekende partij, na herhaalde repatriëringen (op 8 september 2012, 16 januari 2015 en op 14 juli 2017), diende op 17 november 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 22 januari 2018 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

"(…)
BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17/11/2017 werd ingediend door:

Naam: K.
Vooma(a)m(en): B.
Nationaliteit: Nog niet definitief bewezen
Geboortedatum: 30.11.1975
Geboorteplaats: D.
Identificatienummer in het Rijksregister: (…)*
Verblijvende te: (…)
om de volgende reden geweigerd:
de betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aart met zijn Poolse echtgenote, de genaamde G. W. (RR:…) , in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 10 van de wet van 15/12/80.
Het verblijfsrecht dient opnieuw geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15; 12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.
Overwegende dat betrokkene op 30.08,2012 een inreisverbod van 8 jaar heeft betekend gekregen tot 29/08/2020, dewelke noch is opgeschort en noch is opgegeven en dd. 08/09/2012 werd gerepatrieerd naar Kosovo;

Overwegende, dat betrokkene dd. 08/07/2017 werd opgepakt door de federale wegpolitie van Antwerpen; hij overhandigde en maakte gebruik van een vervalste Sloveens rijbewijs en identiteitskaart ter identificatie; naderhand werd een pv met nummer AN.21 .OB/00118217 opgemaakt voor valsheid in geschrifte; Betrokkene werd opgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken en voor de derde keer gerepatrieerd naar Kosovo op 14/07/2017;

Overwegende dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving; nadat hij zijn inreisverbod heeft betekend gekregen in 2012, is betrokkene België opnieuw illegaal ingereisd en dd. 08/07/2017 wou híj de politie misleiden door vervalste documenten te overhandigen om alzo te vermijden dat hij werd geïdentificeerd als zijnde ongewenst op het Belgisch grondgebied;

Overwegende dat de bedreiging voor de openbare orde die voortvloeit uit de situatie van de betrokken persoon van dusdanige aard is dat zijn familiale en persoonlijke belangen in dit geval geen voorrang kunnen hebben op de bescherming van de openbare orde:

Overwegende dat wel degelijk rekening is gehouden met artikel 43 §2 van de wet. van 15. j 2.1980. Van een probleem betreffende de gezondheid van berokkenen is hier geen sprake. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft, Betrokkene heeft een echtgenote en een kind met verblijfsrecht in België. Het wordt niet betwist dat hij zich dus kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8

van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Doch de bescherming van de openbare orde en voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op een gezins- en privéleven.

Betrokkene en de referentiepersoon zullen een andere manier moeten vinden om hun gezinsleven uil te bouwen/te beleven.
Het is aan betrokkene en de referentiepersoon om te beslissen hoe ze hun gezinsleven wensen in te richten. Verder kan gesteld worden dat uit het dossier van betrokkene niet blijkt dat hij economisch actief is en dat hij niet in die mate is geïntegreerd in het Rijk, Betrokkene is immers dd. 16/01/2015 en dd, 14/07/2017 gerepatrieerd geweest naar Kosovo omwille van het steeds opnieuw illegaal in te reizen in België en het niet respecteren van zijn inreisverbod.
Het verblijfsrecht in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80 wordt geweigerd aan betrokkene, Het Al dient te worden ingetrokken.
(…)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een wetsconforme synthesememorie voert de verzoekende partij in een eerste middel de schending aan van *"de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 43§1 en 2 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."*

En van:

"Schending van 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen."

Het eerste onderdeel wordt toegelicht als volgt:

"1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. met name de materiële motiveringsplicht. het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 43§1 en 2 van de Vreemdelingenwet. artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen De beslissing van de verwerende partij is ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig.
Inbreuken op de openbare orde - schending van art. 43§1. 2° van de Vreemdelingenwet Artikel 43§1 van de Vreemdelingenwet stelt:
"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:
1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;
2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.
Dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker het niet nagelaten heeft om inbreuken te plegen op de openbare orde.
Verwerende partij haalt daarvoor een PV met nummer AN.21.0B/00118217 opgemaakt voor valsheid in geschrifte.
Dat de beoordeling van de eventuele schuld aan inbreuken toekomt aan de rechter en niet aan een overheidsinstantie.
Dat er geen juridische procédure gevoerd werd voor de rechtbank en dat de schuld aan deze inbreuken dus niet vaststaat. Het rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld, zoals vastgelegd in art. 6.2 EVRM en vele andere (inter-)nationaalrechtelijke instrumenten, dient zo ook in deze gehandhaafd te worden.
Daarnaast biedt art. 4 van Richtlijn 2016/343/EU een specifieke waarborg wat betreft het vermoeden van onschuld in het geval van officiële beslissingen van overheidsinstanties. Die luidt dat, alvorens een definitieve veroordeling uitgesproken wordt, in publieke verklaringen en officiële beslissingen van overheidsinstanties niet wordt verwezen naar verdachten of beklaagden alsof zij zijn veroordeeld.1 Tevens verwees het Comité voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties in de zaak Gridin t. Rusland naar haar Algemene Commentaar n°13 om te bevestigen dat artikel 14.2 IVBPR een plicht

inhoudt voor de openbare overheden om zich te onthouden te prejugeren over een nog te wijzen gerechtelijke uitspraak.2
1 Richtl.Parl. en Raad 2016/343/EU, 9 maart 2016 betreffende de versterking van bepaalde aspecten van het vermoeden van onschuld en van het recht om in strafprocedures bij terechtzitting aanwezig te zijn, Pb.L. 11 maart 2016, afl. 65, 1.
2 VN Mensenrechtencomité, Gridin t. Rusland, 20 juli 2000 en Mensenrechtencomité, Algemene commentaar n°13 (1984) op art. 14 IVBPR.
Hieruit volgt dat concluderen dat verzoeker inbreuken gepleegd heeft op de openbare orde, enkel en alleen uit één PV zéér kort door de bocht is en bovendien in strijd met het rechtsbeginsel dat het vermoeden van onschuld waarborgt.
Dat de verwerende partij in haar nota stelt dat de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.
Verwerende partij stelt verder:
"Het staat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier; ongeacht of deze reeds aanleiding hebben gegeven tot een strafrechtelijke veroordeling in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen."
Dat verzoeker de ruime appreciatiebevoegdheid niet betwist, doch het feit dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is.
Waarom besluit de gemachtigde Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde is op basis van enkel dat PV?
Dat deze motivering dus zeker niet afdoende is.
Dat verzoeker bovendien wenst op te merken dat hij zich heeft aangepast naar de Belgische regelgeving en zich als een goede huisvader gedraagt.
Dat de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden onterecht genomen is aangezien deze beslissing een flagrante schending uitmaakt van artikel 43 §1, 2° van de Vreemdelingenwet met de hogervermelde beginselen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. De beslissing tot weigering van verblijf verwijst naar de juridische grondslag: artikel 52, § 4, 5de lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing weigert de aanvraag omdat *"Overwegende dat betrokkene op 30.08,2012 een inreisverbod van 8 jaar heeft betekend gekregen tot 29/08/2020, dewelke noch is opgeschort en noch is opgegeven en dd. 08/09/2012 werd gerepatrieerd naar Kosovo;*

Overwegende, dat betrokkene dd. 08/07/2017 werd opgepakt door de federale wegpolitie van Antwerpen; hij overhandigde en maakte gebruik van een vervalste Sloveens rijbewijs en identiteitskaart ter identificatie; naderhand werd een pv met nummer AN.21 .OB/00118217 opgemaakt voor valsheid in geschrifte; Betrokkene werd opgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken en voor de derde keer gerepatrieerd naar Kosovo op 14/07/2017;

Overwegende dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving; nadat hij zijn inreisverbod heeft betekend gekregen in 2012, is betrokkene België opnieuw illegaal ingereisd en dd. 08/07/2017 wou híj de politie misleiden door vervalste documenten te overhandigen om alzo te vermijden dat hij werd geïdentificeerd als zijnde ongewenst op het Belgisch grondgebied;"

De redenen waarom de aanvraag werd geweigerd zijn duidelijk: het gedrag van de verzoekende partij is een werkelijke ernstige bedreiging voor de openbare orde. De bestreden beslissing verwijst naar de motieven van het ter kennis gegeven inreisverbod: *"Overwegende dat betrokkene op 30.08,2012 een inreisverbod van 8 jaar heeft betekend gekregen tot 29/08/2020, dewelke noch is opgeschort en noch is opgegeven en dd. 08/09/2012 werd gerepatrieerd naar Kosovo;"* De verzoekende partij ontkent niet het bestaan van de beslissing van 29 augustus 2012, ter kennis gegeven op 30 augustus 2012. Zij heeft een beroep ingesteld tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad heeft met arrest met nr. 93 272 van 11 december 2012 de vordering tot schorsing en nietigverklaring verworpen. De verzoekende partij kent de motieven van het inreisverbod.

De motivering is afdoende.

Verzoekende partij maakt voor het overige niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Deze aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden.

Deze bepalingen zijn niet geschonden.

2.3.1. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk haar besluit heeft genomen (*cf*. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1.
De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :
1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;
2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.
§ 2.
Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

2.3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 8 juli 2017 werd onderworpen aan een identiteitscontrole. De verzoekende partij geeft een Sloveens rijbewijs en een Sloveense identiteitskaart af aan de politie van Antwerpen. De politie stelt onmiddellijk vast dat deze documenten "*duidelijk vals*" zijn. De verzoekende partij geeft onmiddellijk de valsheid toe en geeft na confrontatie zijn echte identiteit.

In deze omstandigheden kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de schuld van haar zelf niet vaststaat. De verzoekende partij geeft het gebruik van valse identiteitsdocumenten onmiddellijk toe. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kon op basis van dit gegeven oordelen dat "*het persoonlijk gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving".* Zij diende hiervoor niet een oordeel van een rechter af te wachten.

Overigens verwijst de bestreden beslissing naar het ter kennis gebrachte inreisverbod. Dit inreisverbod, dat samen met een bevel om het grondgebied te verlaten is genomen, stelt onder meer:

"De betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.
De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en bendevorming, feiten waarvoor hij op 19.05.2010 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden + onmiddellijke aanhouding
Overwegende dat het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde"

Dit inreisverbod, ten belope van acht jaar, geldt nog steeds en de Raad herinnert eraan dat het arrest met nr. 93 272, dat kracht van gewijsde kent, toelicht als volgt:

"Zelfs indien kan worden aangenomen dat verzoeker zich kan beroepen op artikel 43 van de Vreemdelingenwet – nu deze bepaling betrekking heeft op onder meer de binnenkomst van een familielid van een burger van de Unie en verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd – dient immers te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat verweerder van oordeel is dat uit het persoonlijk gedrag van verzoeker volgt dat er sprake is van een ernstig en actueel risico voor een nieuwe schending van de openbare orde. Hierbij wordt gewezen op de door verzoeker in het verleden gepleegde feiten van (poging tot) diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels en het deel uitmaken van een criminele organisatie, feiten waarvoor hij op 19 mei 2010 werd veroordeeld tot 40 maanden gevangenisstraf, en op het winstgevend karakter van dit misdadig gedrag. Verzoeker kan bijgevolg ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bewering in de bestreden beslissing "dat het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde" niet wordt gestaafd, nu wat dit betreft in de bestreden beslissing wordt gewezen op de feiten waarvoor hij werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen. De Raad oordeelt ook dat het niet als kennelijk onredelijk voorkomt om het winstgevend karakter van de gepleegde feiten – die daarenboven veelvuldig en ernstig zijn en gepleegd in bende – te weerhouden ter staving van het actueel en ernstig karakter van het risico voor de openbare orde.
Zelfs indien kan worden aangenomen dat verzoeker zich kan beroepen op artikel 43 van de Vreemdelingenwet – nu deze bepaling betrekking heeft op onder meer de binnenkomst van een familielid van een burger van de Unie en verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd – dient immers te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat verweerder van oordeel is dat uit het persoonlijk gedrag van verzoeker volgt dat er sprake is van een ernstig en actueel risico voor een nieuwe schending van de openbare orde. Hierbij wordt gewezen op de door verzoeker in het verleden gepleegde feiten van (poging tot) diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels en het deel uitmaken van een criminele organisatie, feiten waarvoor hij op 19 mei 2010 werd veroordeeld tot 40 maanden gevangenisstraf, en op het winstgevend karakter van dit misdadig gedrag. Verzoeker kan bijgevolg ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bewering in de bestreden beslissing "dat het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde" niet wordt gestaafd, nu wat dit betreft in de bestreden beslissing wordt gewezen op de feiten waarvoor hij werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen. De Raad oordeelt ook dat het niet als kennelijk onredelijk voorkomt om het winstgevend karakter van de gepleegde feiten – die daarenboven veelvuldig en ernstig zijn en gepleegd in bende – te weerhouden ter staving van het actueel en ernstig karakter van het risico voor de openbare orde."

Zowel de bestreden beslissing als het inreisverbod verwijzen naar het illegaal verblijf van de verzoekende partij (het opnieuw inreizen in België), dat ook een inbreuk op de openbare orde uitmaakt.

De verzoekende partij wijst op het "*vermoeden van onschuld*". De Raad benadrukt dat dit een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is, dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De beslissing, waarbij de aanvraag van de verzoekende partij wordt geweigerd, is geen maatregel van strafrechtelijke aard, doch een administratieve rechtshandeling. Het "*vermoeden van onschuld*" kan niet dienstig aangevoerd worden tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is van politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het EHRM heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak *Maaouia tegen Frankrijk*, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar Richtlijn

2016/343/EU en de Commentaar van het Comité voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties. Het is vaststaande rechtspraak van de Raad van State dat het vermoeden van onschuld niet belet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt over feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

De verwerende partij merkt terecht op dat: *"Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig naar de Déclaration des Droits de l'Homme et du Citoyen, het UVRM, het EVRM, het IVBPR, het Statuut van Rome, de Richtlijn 2016/343/EU en het VN Mensenrechtencomité verwijzen".*

De verzoekende partij stelt foutief dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de bestreden beslissing genomen heeft enkel op grond van één proces-verbaal. Zij gaat voorbij aan de verwijzing naar het inreisverbod, waar een ander misdrijf wordt omschreven, goed gekend door de verzoekende partij, en naar de vaststelling dat de verzoekende partij al drie keren gerepatrieerd werd en opnieuw illegaal het Rijk heeft betreden.

Ten overvloede kan ook verwezen worden naar de "*recherche BNG*" fiche van 19 januari 2018, dat zich in het administratief dossier bevindt. Uit deze fiche blijkt dat er al veertien proces-verbalen zijn opgesteld waaronder voor diefstal, drugs en illegaal verblijf.

De motivering is afdoende, draagkrachtig en pertinent.

De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven niet correct of kennelijk onredelijk zijn. De motieven vinden steun in het administratief dossier. Zij toont niet aan met welk dienstig argument of stuk geen rekening werd gehouden.

De verzoekende partij maakt met dit onderdeel aldus de schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikel 43 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

2.3.3. In een volgend onderdeel licht de verzoekende partij toe:

"Inreisverbod
Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Ter staving hiervan haalt zij aan: "nadat hij zijn inreisverbod heeft betekend gekregen in 2012, is betrokkene België opnieuw illegaal ingereisd en dd. 08/07/2017 wou hij de politie misleiden door vervalste documenten te overhandigen om alzo te vermijden dat hij werd geïdentificeerd als zijnde ongewenst op het Belgisch grondgebied.
Dat aangaande de valse documenten naar de uiteenzetting hierboven verwezen dient te worden.
Dat een loutere schending van dit inreisverbod van 8 jaar, zeker gezien de omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt, geen voldoende motivering vormt om te oordelen dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.
Dat verwerende partij in dit opzicht geen rekening houdt met het feit dat verzoeker gehuwd is en een minderjarig kind heeft die beiden met een geldige verblijfstitel op Belgisch grondgebied verblijven.
Dat verwerende partij hierover louter het volgende stelt: "Overwegende dat de bedreiging voor de openbare orde die voortvloeit uit de situatie van de betrokken persoon van dusdanige aard is dat zijn familiale en persoonlijke belangen in dit geval geen voorrang kunnen hebben op de bescherming van de openbare orde.
Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker tijdens zijn verblijf in België werd beoordeeld.
Dat op dit punt dus niet alleen de materiële motiveringsplicht werd geschonden doch ook de zorgvuldigheidsplicht.
Dat deze schending zich niet beperkt tot het beoordelen van het persoonlijk gedrag van verzoeker, maar ook ruimer moet gesteld worden dat de onjuiste en onvoldoende motivering samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.
Dat er in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden met de duur en het verblijf van de echtgenote en de zoon van verzoeker;
Verzoeker is gehuwd met zijn Poolse echtgenote mevrouw G. W., houder van een geldige verblijfsvergunning en wonende te Antwerpen.

Dat verzoeker samen met zijn echtgenote een kind heeft genaamd K. S.. Dit kind werd in België, ni. te Elsene, geboren op 14.07.2007.
Dat verzoeker dus zijn sociale leven hier in België heeft samen met zijn echtgenote en zijn zoon.
Dat op grond van het voorgaande dan ook niet gemotiveerd werd of een afweging van relevante elementen is gebeurd om het inreisverbod van 8 jaar opgelegd in 2012 nog steeds te handhaven om een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden uit te spreken.
Dat verwerende partij louter vaststelt dat dergelijk inreisverbod betekend werd op 30.08.2012 en dat deze noch opgeschort en noch opgeheven werd.
Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;
Dat aldus de bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met de werkelijke toestand.
De motivering is dan ook niet pertinent en draagkrachtig. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.
Dat het louter steunen op het geschonden inreisverbod van 2012 onvoldoende gemotiveerd wordt en dat ook die beslissing niet is genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier zodat ook op dit punt een schending van het middel kan vastgesteld worden.
Schending art. 43 §2.1° van de vreemdelingenwet
Verwerende partij is van oordeel dat verzoeker weliswaar aan de voorwaarde krachtens art. 40bis §2, 1° Vreemdelingenwet voldoet en aldus in aanmerking komt voor een gezinshereniging, doch dat het verblijfsrecht geweigerd wordt op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet."

2.3.4. De verzoekende partij stelt dat de inbreuk, het niet naleven van het inreisverbod, niet voldoende is om te besluiten tot de vaststelling dat het gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving.

De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing in haar geheel moet gelezen worden. Naast het illegaal betreden van het Rijk en het illegaal verblijf verwijst de bestreden beslissing naar het inreisverbod, waaruit blijkt dat de verzoekende partij de openbare orde schendt (zie punt 2.3.3.) en het opnieuw plegen van een misdrijf: gebruik van een valse identiteit. De Raad meent dat het geheel van de motieven op kennelijk redelijke wijze de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De verzoekende partij houdt voor dat geen rekening is gehouden met haar gezin (echtgenote en kind), dat over een geldige verblijfstitel beschikt. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent:

"Overwegende dat wel degelijk rekening is gehouden met artikel 43t §2 van de wet. van 15. j 2.1980. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkenen is hier geen sprake. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft, Betrokkene heeft een echtgenote en een kind met verblijfsrecht in België. Het wordt niet betwist dat hij zich dus kan beroepen op een gézins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Doch de bescherming van de openbare orde en voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op een gezins- en privéleven.
Betrokkene en de referentiepersoon zullen een andere manier moeten vinden om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.
Het. is aan betrokkene en de referentiepersoon om te beslissen hoe ze hun gezinsleven wensen in te richten. Verder kan gesteld worden dat uit het dossier van betrokkene niet blijkt dat hij economisch actief is en dat hij niet in die mate is geïntegreerd in het Rijk, Betrokkene is immers dd. 16/01/2015 en dd, 14/07/2017 gerepatrieerd geweest naar Kosovo omwille van het steeds opnieuw illegaal in te reizen in België en het niet respecteren van zijn inreisverbod."

Niet alleen blijkt uit deze motieven dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening hield met haar gezinssituatie. De bestreden beslissing herneemt de motieven van het gegeven inreisverbod ten belope van acht jaren. Het arrest van de Raad met nr. 93 272 (beroep tegen inreisverbod) stelt over dit punt: *"Verzoeker steunt zich op dit punt voornamelijk op zijn gezinsleven in België, doch op dit punt dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier als dusdanig geen elementen blijken die erop wijzen dat er ernstige hinderpalen voorhanden zijn die het gezin verhinderen het gezinsleven in verzoekers land van herkomst of elders verder te zetten. Verzoeker toont niet aan dat het opgelegde inreisverbod van acht jaar, gelet op het vastgestelde ernstig en actueel risico dat verzoeker uitmaakt voor de openbare orde, kennelijk onredelijk is.*

De Raad merkt hierbij ook op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder bij het tot stand komen van deze beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de aanwezigheid in het Rijk van de echtgenote van verzoeker en hun gemeenschappelijke kind en een afweging doorvoerde tussen dit recht op gezinsleven en de noodzaak tot bescherming van de openbare orde. Er werd hierbij geoordeeld dat het ernstige en actuele risico van een nieuwe schending van de openbare orde primeerde op het gezinsleven."

Ook de thans bestreden beslissing stelt: *"Overwegende dat de bedreiging voor de openbare orde die voortvloeit uit de situatie van de betrokken persoon van dusdanige aard is dat zijn familiale en persoonlijke belangen in dit geval geen voorrang kunnen hebben op de bescherming van de openbare orde".* Dit motief is kennelijk redelijk nu de verzoekende partij herhaalde malen werd gerepatrieerd, zich niet houdt aan het definitieve inreisverbod, en tijdens zijn (laatste) illegaal verblijf (opnieuw) een ernstige strafrechtelijke inbreuk pleegt, waarvan het bestaan door de verzoekende partij werd toegegeven. Er wordt opgemerkt dat de geboorte van het kind (volgens de verzoekende partij op 14 juli 2007) dateert van voor het opleggen van het inreisverbod. Een gevraagde opheffing werd geweigerd en in het beroep tegen deze beslissing oordeelt de Raad in haar arrest met nr. 126 953 van 11 juli 2014: *"Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij sedert 29 augustus 2012 het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.*
Een inreisverbod wordt krachtens artikel 1 van de vreemdelingenwet gedefinieerd als "de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering."
De opheffing of opschorting van een inreisverbod kan worden toegestaan onder de bij artikel 74/12 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, en na het volgen van de aldaar voorgeschreven procedure.
In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op 19 mei 2010 door het hof van beroep te Antwerpen werd veroordeeld wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en bendevorming, tot een gevangenisstraf van 40 maanden, wat niet door de verzoekende partij wordt betwist.
De gemachtigde van de staatssecretaris heeft niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat de veroordeling van 19 mei 2010 nog recent is en verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het loutere feit dat de verzoekende partij thans niet meer opgesloten is in de gevangenis en de feiten zelf dateren van 2004, is niet van aard om afbreuk te doen aan de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de bedreiging voor de openbare orde die voortvloeit uit de situatie van de verzoekende partij van dusdanige aard is dat zijn familiale en persoonlijke belangen in casu geen voorrang kunnen hebben op de bescherming van de openbare orde.
Met verwijzing naar de veroordeling van de verzoekende partij en de daaruit voortvloeiende bedreiging werd de opheffing van het inreisverbod geweigerd. De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, en gedurende de termijn van het inreisverbod geen recht op verblijf in het kader van de gezinshereniging kan worden toegestaan."

Opnieuw moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier geen elementen blijken die erop wijzen dat er ernstige hinderpalen voorhanden zijn die het gezin verhinderen het gezinsleven in verzoekers land van herkomst of elders verder te zetten. De verzoekende partij heeft meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen en is al drie keren gerepatrieerd geweest. Zij geeft geen redenen op waarom haar gezin haar niet zou kunnen volgen om elders te verblijven, zoals bijvoorbeeld het herkomstland van de echtgenote, Polen of Kosovo, waar de verzoekende partij verklaarde in het bezit te zijn van een huis. Zij geeft geen reden te kennen van een gewijzigde situatie ten overstaan van het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en de geweigerde opheffing van het inreisverbod. In dit geval is het kennelijk redelijk te oordelen dat de belangen van de samenleving primeren op de belangen van de verzoekende partij en haar gezin.

De schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt in dit onderdeel niet aangetoond.

2.3.5. In een laatste onderdeel licht de verzoekende partij toe:

"Artikel 43§2 van de Vreemdelingenwet stelt:
Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het

grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand\ gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong".
Dat verwerende partij stelt dat: "Verder kan gesteld worden dat uit het dossier van betrokkene niet blijkt dat hij economisch actief is en dat hij niet in die mate is geïntegreerd in het Rijk."
Dat er geen enkel element naar voren wordt gebracht op basis waarvan men oordeelt dat hij "niet in die mate geïntegreerd is". Dat verzoeker de Nederlandse taal spreekt en een gezinsleven heeft opgebouwd in België, waaruit duidelijk blijkt dat hij wel voldoende geïntegreerd is.
Dat verwerende partij hier namelijk ook volledig voorbij gaat aan het feit dat verzoeker weldegelijk economisch actief is aangezien hij inkomsten heeft. Ter staving hiervan wenst verzoeker te verwijzen naar stuk 5 en 6 waaruit blijk dat verzoeker een maandelijks bruto inkomen heeft van 1850 EUR, alsook dat hij aangesloten is bij een sociaal verzekeringsfonds en de nodige bijdrage levert.
Dat op basis van de flagrante schending van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet met de hogervermelde beginselen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.3.6. De verzoekende partij beweert dat zij voldoende geïntegreerd is omdat zij de Nederlandse taal spreekt en in België een gezinsleven heeft opgebouwd.

De Raad volgt het motief van de bestreden beslissing dat er geen integratie blijkt dat een toepassing van artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt. Het kennen van de Nederlandse taal en het opbouwen van een gezinsleven in België tijdens het illegaal verblijf van een gezin toont niet een vorm van integratie aan die de toepassing van artikel 43, §1, van de Vreemdelingenwet verhindert. Bovendien duidt het schenden van de openbare orde erop dat geen voldoende integratie voorhanden is.

De verzoekende partij betwist het motief dat stelt: "*Verder kan gesteld worden dat uit het dossier van betrokkene niet blijkt dat hij economisch actief is"* .

Zoals de verwerende partij opmerkt, zijn de stukken bij het verzoekschrift (5 en 6), die een inkomen van de verzoekende partij zouden moeten aantonen, niet aan haar kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met stukken die haar niet gekend zijn.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

2.3.7. Het eerste middel is ongegrond.

2.4.1. Het tweede middel stelt:

"2. Schending van 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.
Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :
1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.
Dat verzoeker reeds geruime tijd gehuwd is met zijn Poolse echtgenote mevrouw G. W., en samen met haar een kind heeft genaamd K. S.
Dat zijn echtgenote houder is van een geldig verblijfsvergunning in België en hun kind in België, ni. Te Elsene, werd geboren op 14.07.2007.
Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten samen met zijn echtgenote en hun zoon, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten; in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 E.V.R.M., een Europees grondwettelijk principe.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker gescheiden zal moeten leven van zijn echtgenote en hun zoon in schending met art. 8 E.V.R.M.
Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker.
Dat aldus ten gevolge van de schendingen 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.
Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2.4.2. De verzoekende partij verwijst opnieuw naar haar gezinsleven met haar echtgenote en het kind. Beide beschikken over een geldige verblijfstitel in België. De bestreden beslissing is disproportioneel, omdat de openbare orde niet mag raken aan fundamentele rechten, zoals bepaald in artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij wijst opnieuw op een gebrekkige motivering en voert de schending aan van de materiële en formele motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad merkt op dat uit artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht blijkt. Hij herhaalt dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze rekening houdt met het gezinsleven, waarvan het bestaan wordt erkend.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Het is niet betwist dat de verzoekende partij aanspraak kan maken op een gezinsleven in België met haar vrouw en kind, in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Daargelaten de vraag of de huidige zaak dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de leer van de negatieve verplichtingen of deze van de positieve verplichtingen, stelt de Raad vast dat in dit geval de bestreden beslissing is gesteund op de wet en dat deze is genomen met het oog op de bescherming van de openbare orde. Het blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing een onjuiste belangenafweging heeft doorgevoerd. De verzoekende partij geeft op geen enkele wijze aan dat er ernstige hinderpalen bestaan voor het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven in Kosovo of elders. Er blijkt niet dat een eventuele tewerkstelling van de partner een belemmering is of dat haar tewerkstelling niet elders kan verder gezet worden. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een breuk met de banden met haar echtgenote en zoon tot gevolg heeft. De bestreden beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel. Bovendien wisten of behoorden de verzoekende partij en de echtgenote, op het ogenblik dat zij hun gezinsleven in België opbouwden, te weten dat de precaire of onwettige verblijfssituatie van de verzoekende partij tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Er blijkt ook niet dat het feit dat er een kind is geboren uit de relatie, op zich een obstakel vormt om zich in het land van herkomst of elders te vestigen. Uit het administratief dossier blijkt nog dat verzoeker in een interview met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 januari 2012 verklaarde "*in Kosovo alles te hebben wat hij nodig heeft alsook een huis*". Er blijkt aldus evenmin dat verzoeker niets meer heeft om op terug te vallen in zijn herkomstland of hij er geen bindingen meer mee heeft. De Raad herinnert er

hierbij ook aan dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz*, *Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Verweerder wees verder op het gevaar dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde door te verwijzen naar het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, dat wijst op de (poging tot) diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels en het deel uitmaken van een criminele organisatie, feiten waarvoor hij op 19 mei 2010 werd veroordeeld tot 40 maanden gevangenisstraf, en op het winstgevend karakter van dit misdadig gedrag, zoals omschreven in het inreisverbod, op het gebruik van valse identiteitsdocumenten, het overtreden van het inreisverbod en het illegaal verblijf, wat ook blijkt uit het arrest van de Raad met nr. 93 272 van de Raad, en wat blijkt uit de thans gepleegde feiten: het gebruik van een valse identiteitsdocumenten.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat concreet aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen moeten primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel is niet aangetoond.

De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven niet correct of kennelijk onredelijk zijn. Zij toont niet aan dat geen rekening is gehouden met de dienstige stukken die aan de verwerende partij kenbaar zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Hoger is al aangetoond dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat de formele motiveringsplicht (vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen) en de materiële motiveringsplicht geschonden zijn (zie punten: 2.2. en 2.3.1. en 2.3.2).

2.4.3. Het tweede middel is ongegrond.

2.5. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij stukken neer met inventaris. Gelet op de laattijdigheid hiervan en met het oog op de rechten van verdediging van de verwerende partij, weert de Raad deze stukken uit de debatten.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	M. BEELEN